

Sygn. akt V W 269/19

(poprzednia sygn. akt XI W 2435/18)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Michał Kowalski

Protokolant: Monika Filaber

przy udziale oskarżyciela posiłkowego: (...) Sp. z o.o. W. (...) w W. (dawniej: (...) Sp. z o.o. W. (...) w W.)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2019 roku w W.

sprawy przeciwko **A. M.**

synowi E. i E.

urodzonemu (...) w G.

obwinionemu o to, że:

w okresie od 25.12.2016 r. do 03.01.2017 r. podczas podróży zagranicznej do R. i na M. samowolnie używał należący do firmy (...) sprzęt w postaci aparatu fotograficznego S. (...). (...), obiektyw marki (...) (...)- (...) oraz obiektyw marki (...) (...),

tj. za wykroczenie z art. 127 § 1 kw,

I. obwinionego A. M. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w okresie od 23.12.2016 roku do 05.01.2017 roku w W. (za wyjątkiem czasu pobytu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) samowolnie używał należącego do (...) Sp. z o.o. W. (...) w W. (dawniej: (...) Sp. z o.o. W. (...) w W.) sprzętu w postaci: aparatu fotograficznego S. (...). (...), obiektywu marki (...) oraz obiektywu marki (...), który to czyn kwalifikuje z art. 127 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 127 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąc) złotych;

II. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet wymierzonej kary grzywny zalicza obwinionemu okres jego zatrzymania w dniach 05-06.01.2017 roku, przyjmując jeden dzień okresu zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) zł;

III. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt V W 269/19

(poprzednia sygn. akt XI W 2435/18)

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. na przełomie 2016 i 2017 roku pracował jako promotor na wydzielonym stoisku marki (...) w sklepie (...) w C.H. A. przy Al. (...) (...) w W..

W dniu 23 grudnia 2016 roku samowolnie, nie informując o tym nikogo, wyniósł z tego sklepu sprzęt fotograficzny w postaci: aparatu fotograficznego marki S. (...). (...), obiektywu marki (...) (...) oraz obiektywu marki (...), będący własnością (...) Sp. z o.o. (...) W. (...) (obecnie: (...) Sp. z o.o. W. (...)).

Następnie do dnia 5 stycznia 2017 roku (przy czym od 25 grudnia 2016 roku do 3 stycznia 2017 roku przebywając w celach wypoczynkowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej) samowolnie używał tego sprzętu. W dniu 5 stycznia 2017 roku, z zamiarem zwrotu użytkowanego sprzętu, stawiał się do pracy. Został wówczas zatrzymany przez pracowników ochrony i zaprowadzony do pomieszczenia służbowego. Na miejsce wezwano patrol Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- **częściowo wyjaśnienia obwinionego A. M. (k. 37-37v, k. 139, k. 227-228),**
- **zeznania świadka M. I. (k. 6v-7, k. 228),**
- notatkę urzędową (k. 1-2),
- protokół zatrzymania osoby (k. 3),
- dokumentację ze sklepu (k. 9),
- **bilety lotnicze (k. 59-67).**

Obwiniony A. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony wyjaśnił w szczególności, że w trakcie swojej podróży zagranicznej użytkował sprzęt fotograficzny pochodzący ze sklepu (...), z tym zastrzeżeniem, że aparat fotograficzny użytkował przez pomyłkę, albowiem pomylił go ze swoim prywatnym aparatem, który posiadał na stoisku (ten sam model). Wyjaśnił ponadto, że był w posiadaniu sprzętu od 23 grudnia 2016 roku (ostatni dzień pracy przed urlopem) do 5 stycznia 2017 roku (dzień powrotu do pracy po urlopie). W ocenie obwinionego istniała możliwość wypożyczenia sprzętu przez pracowników i z tej możliwości skorzystał, przy czym nie poinformował nikogo o tym fakcie.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stan faktyczny ustalony na wstępie niniejszego uzasadnienia nie jest sporny między stronami. Znajduje w pełni potwierdzenie tak w wyjaśnieniach samego obwinionego, jak i w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadka M. I., dokumentacji ze sklepu i protokole zatrzymania. Żadna ze stron nie kwestionowała wskazanych okoliczności.

Wyjaśnienia obwinionego A. M., w których wskazuje on, że pomyłką było samowolne używanie aparatu fotograficznego marki S. (...). (...), jak też, że posiadał prawo do wypożyczenia sprzętu ze sklepu bez zgłoszenia tego, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony.

Zdaniem Sądu te wyjaśnienia obwinionego, szczególnie co do prawdopodobieństwa, że - jako profesjonalista w swoim fachu, pasjonat fotografii - pomylił nowy aparat fotograficzny z używanym wcześniej przez siebie i to dodatkowo zakupionym z drugiej ręki (wcześniej już używanym) aparatem, są nielogiczne i niezgodnie z doświadczeniem życiowym. Niewiarygodne są także wyjaśnienia obwinionego, z których wynika, że w sklepie panowały zasady, zgodnie

z którymi wszyscy pracownicy mogli wypożyczać sprzęt należący do sklepu, bez zgłaszania tego odpowiedniej osobie. Z zeznań świadka M. I. wynika bowiem, iż prawo to posiadali wyłącznie pracownicy sklepu (...) (obecnie (...)), nie zaś pracownicy zewnętrzni, jakim był obwiniony, a wypożyczany sprzęt był wówczas specjalnie znakowany.

Świadek M. I. w sposób wyczerpujący opisał sytuację ujawnienia braku sprzętu na zamkniętym stoisku S., które prowadził obwiniony, a także sytuację zatrzymania tego sprzętu przy obwinionym w dniu 5 stycznia 2017 roku. Sąd obdarzył zeznania tego świadka walorem wiarygodności, gdyż są one konsekwentne, jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Znajdują one w powyższym zakresie potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego.

Sąd obdarzył wiarą dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Obwinionemu zarzucono, że w okresie od 25 grudnia 2016 roku do 3 stycznia 2017 roku podczas podróży zagranicznej do R. i na (...) samowolnie używał należący do firmy (...) sprzęt w postaci aparatu fotograficznego S. (...). (...), obiektywu marki (...) (...)- (...) oraz obiektywu marki (...) (...), to jest popełnienie wykroczenia z art. 127 § 1 kw.

Zważyć należy, że zgodnie z art. 3 § 1 i 2 kw na zasadach określonych w tej ustawie odpowiada ten, kto popełnił wykroczenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, natomiast odpowiedzialność za wykroczenie popełnione za granicą zachodzi tylko wtedy, gdy przepis szczególny taką odpowiedzialność przewiduje. Brak jest takiego przepisu szczególnego w stosunku do wykroczenia określonego w art. 127 § 1 kw, o popełnienie którego A. M. został obwiniony.

Tym samym należy uznać, że obwiniony A. M. formalnie nie mógł dopuścić się popełnienia tego wykroczenia poza granicami kraju, nawet jeżeli w tym czasie również samowolnie używał rzeczonoego sprzętu.

Sąd nie jest związany ściśle ani opisem ani kwalifikacją prawną czynu - wskazanymi przez oskarżyciela publicznego we wniosku o ukaranie, a zdarzeniem historycznym, które faktycznie miało miejsce i którego zarzucany obwinionemu czyn dotyczy. Tym samym Sąd, dokonując wskazanych wyżej ustaleń faktycznych, w granicach zarzutu przyjął, że obwiniony w okresie od 23 grudnia 2016 roku do 5 stycznia 2017 roku w W. (za wyjątkiem czasu pobytu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) samowolnie używał należącego do (...) Sp. z o.o. W. (...)(dawniej: (...) Sp. z o.o. (...)W. I Sp. k.) sprzętu w postaci: aparatu fotograficznego marki S. (...). (...), obiektywu marki (...) (...) oraz obiektywu marki (...) i tym samym popełnił wykroczenie z art. 127 § 1 kw.

Wskazany przepis penalizuje zachowanie polegające na samowolnym użyciu cudzej rzeczy ruchomej. Przez użycie rozumie się bezprawne objęcie cudzego mienia ruchomego we własne faktyczne władanie i posługiwanie się nim, jak własnym i dokonanie tego w zamiarze innym niż przywłaszczenie, np. z zamiarem oddania owej rzeczy po jej wykorzystaniu. Natomiast samowolność użycia rozumieć należy w taki sposób, że użycie rzeczy następuje bez wiedzy i zgody jej właściciela. Znamiona wykroczenia określonego w art. 127 kw realizują się zatem już w momencie wejścia w posiadanie cudzej rzeczy ruchomej przez sprawcę, bez zgody jej właściciela (z zamiarem jej samowolnego używania). W tym momencie sprawca wykroczenia rozpoczyna faktycznie dysponowanie cudzą rzeczą ruchomą bez zgody osoby uprawnionej lub nawet wbrew jej woli. Dla uznania, że sprawca samowolnie używa cudzej rzeczy ruchomej nie jest konieczne ustalenie, że sprawca zaczął od razu faktycznie korzystać z niej zgodnie z jej przeznaczeniem (vide postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2019 roku – k. 195).

Zachowanie obwinionego wypełniło również znamiona strony podmiotowej powołanego przepisu. Obwiniony dokonał przypisanego mu czynu umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim (art. 6 § 1 kw). Nie może budzić wątpliwości, że miał on „chęć” (tzw. element wolitywny) dokonania opisanego czynu, przy równoczesnej świadomości realizacji wszystkich jego znamion (element intelektualny).

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony A. M. jest sprawcą wykroczenia, a nie zaledwie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), a także jest to czyn przez niego zawiniony (popełniony w sytuacji, w której mógł on postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, a zatem nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Warto przy tym podnieść, że stopień zawinienia wyznaczają zawsze: rozpoznawalność sytuacji – i to zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego oraz podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa, a nadto zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych przesłanek w przypadku obwinionego prowadzi do wniosku, iż można mu zarzucić, że w czasie swego bezprawnego, karalnego oraz społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu A. M., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu dolegliwość orzeczonej wobec obwinionego kary nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał za znaczny. Ma na to wpływ w szczególności znaczna wartość materialna użytych rzeczy, które bez jakiegokolwiek adnotacji jako używane, trafić miały do sprzedaży jako rzeczy nowe. Nie można również pozostawić poza uwagę, że działanie obwinionego – jako podjęte w zamiarze bezpośrednim – było przemyślane, co pociąga za sobą wyższy stopień winy.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd uwzględnił także okoliczności wymienione przykładowo w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, jak również sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Jak wynika z akt sprawy oraz oświadczenia obwinionego, był on karany za przestępstwa przeciwko mieniu (informacja z K. - k. 219-224).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wymiarze 1000 zł - przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej obwinionego - jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Jednocześnie na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet wymierzonej obwinionemu kary grzywny Sąd zaliczył okres jego zatrzymania w dniach 5 i 6 stycznia 2017 roku, przyjmując jeden dzień okresu zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w wysokości 200 złotych.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 100 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 120 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.